

לגמרי פרטי

טלוויזיה ישראלית

טילפנתי לחברתי, אשה בת 50, וביקשתי ממנה להיפגש איתי ב־5 וחצי. החברה אמרה שב־5 וחצי היא לא יכולה, אבל ב־6 ורבע כן. למה 6 ורבע שאלתי. כי ב־6 נגמרת תוכנית הטלוויזיה מסיבת נ ויקח לה עוד רבע שעה להגיע. גם אני אוהבת מאוד את מסיבת נ ובכל זאת, היה תמוה בעיני שאשה בת 50 מבטלת פגישה בשבילה. סיפרתי את זה כקוריוז לכמה חברים וחברות. כל מי שנמצא בבית בימי שלישי ב־5 וחצי אמר לי שהחברה שלי צודקת, ושכאמת לא כדאי להפסיד את התוכנית הזאת.

סוף סוף נוצר איזה קונסנזוס בארץ הזאת.

ראיתם את התוכנית החדשה זה מה יש עם דורו טופוז? כן, גם אני ראיתי. דווקא רעיון נחמד (בטח הומצא באיו ארץ מערבית). פנור יים, פנויות, ניהושים, הימור, פרסים. יופי ובכל זאת, כשחזור צעיר (אולי בן 25) מתבקש לספר כמה מילים על עצמו, והוא אומר: אני מאוד אינטליגנטי, בעל חוכמת חיים, בעל הומור מצויני, רגיש, שרמנטי... מקבלים קצת גועל, לא?

וגם הבחורות שם לא יותר טובות. כשה משתתפת בחרה לעצמה את אחד הגברים מתוך השלושה, שאל אותה המנחה למה בחרה דווקא אותו.

מה אתם, קוראים יקרים, הייתם משיבים על זה? הייתם בוודאי אומרים: בחרתי אותו כי הוא הכי מצא חן בעיני או בחרתי אותו כי הוא נשמע מתאים, או אף לא יודעת למה בחרתי אותו, אולי סתם אינטואיציה.

אבל הפנויה של זה מה יש לא מדברת בשפה הזאת. היא אמרה שהיא בחרה את הבן חור המסויים כי "הוא עושה לי את הוויבראצי יות הכי נכונות".

אתם הבנתם את זה צופים קוראים יקרים?

ובשום אופן אי אפשר לגמור את פינת הטלוויזיה במדור זה בלי להתעצבן ולהתלדד נן. מחזירים את שושלת. שיחזירו. בוודאי יהיו אנשים שישמחו מזה ואנשים אחרים שיפלטו מילה גסה. אבל ככה זה בטלוויזיה — כל תוכנית והקליינטים שלה.

אבל מה עושה הטלוויזיה היא מחזירה תוכנית שחלק מהאוכלוסיה אוהב וחלק שונא, אבל כדי שכולם יתעצבנו וידחו את תשלומי האגרה שלהם — היא פשוט מורידה את פרקליטי אר"א, שגם היא, כמו מסיבת נן שהוכרתי קודם, אוהבת על כל רואיה.

דרך אגב, אתם בוודאי זוכרים שאת שונד נח החליטו להחזיר, כי הגיעו עשרות אלפי מיכתבים לטלוויזיה, אז אולי גם אנחנו, אוהבי פרקליטי אר"א, נתיישב ונכתוב מיכתב ייעותי שתסרבו. למה אנחנו כליכר עצלנים?

בין קולומביה לישראל. לא צפיתי, כמוכן, חבל שלא ראית את הבדיחה הזאת של שושנה דמארי שרה את התקווה. הוא אמר, "היה נורא מצחיק ואף מבדיד". אמרתי לו שבן־ארם, ששושנה דמארי והימנון של ארצו מצחיקים ומביכים אותה, הוא לדעתי בן־ארם עלוב, ואני נורא מצטערת שלא ראיתי את שושנה דמארי שרה את התקווה. בטח הייתי מתרגשת מזה. הוא הסתכל עלי במבט שאנשיהשמאל שומרים במיוחד לאנשיההימין.

למה כדאי להציץ בהמורה גרופמן? מה לא בסדר איתי? איך משיגים מיספר־טלפון באיזור חיוג הרצליה? מהי אהבה? האם הסתרתי אי פעם את דיעותי הפוליטיות? ומי הבין את הוויבראציות בזה מה יש?

זאת כנראה האהבה

דיברתי ואפילו כתבתי על מה שמציק לי. איך את יכולה להגיד עלי דבר נורא כזה, שאלתי את החברה שלי. אף פעם לא ראיתי את השם שלך בעצור מות, לא שמעתי שאת משתתפת בהפגנות, לא ראיתי אותך מצטרפת לטיולים של הש"ש נה ה'21 ומצד שני, גם לא שמעתי שאת נוסעת להפגין בעד ההתנחלויות.

סוף־סוף הבנתי. אם בן־ארם לא מוסיף לאחד הקצוות הכריזמוניים של המפה הפוליטית, זה סימן שאין לו דיעה פוליטית, ואם במקרה יש לו, אז זה סימן שהוא משתרל להצניע ולהתכבא אותה. גילוי מדהים. החברה שלי ראתה שממס נעלבהי והיא עשתה ניסיון אחרון לשמח אותי: "זה בסדר, מהשעה בקול השלום אפשר היה להבין מייד שאת שמאלנית", אמרה. נ.ב. עוד נאותו ערב פגשתי חבר (שמאלני), ששאל אותי אם צפיתי במישק הכרודגל

הנטייה האישית שלי, בתוכנית כזאת, היא לתת למאזינים לדבר כמה שיותר — ולהתיי ערב להם בשיחה או לדבר בעצמי, כמה שפחות. אבל לפעמים, כשמאזין אומר דברים מסויימים, אי אפשר שלא לומר את דעתך, להסכים איתו או לא להסכים איתו. עד פה ההקדמה.

ביום השני האחרון ביקרתי בקול הבנים שלי. הם סיפרו לי ששמעו אותי בקול השלום והאשה אמרה שהיא מאוד־מאוד הופתעה. ממה הופתעת, שאלתי אותה. כאן אמרה לי החברה שלי את הדבר הכי מעליב שמישהו אמר לי אי פעם: "עד היום השתרלת מאוד־מאוד להצניע את דעתך הפוליטית, ולמעשה עשית הכל, כדי לא לחשוף אותה". עכשיו הגיע התור שלי להיות מופתעת. אני הסתרתי את דעתי הפוליטית? אני עשיתי הכל על מנת להתחבא? אני, הרי, ממש בזה לאנשים שלא עומדים מאחורי דעתם. תמיד

דברים קטנים

ביקשו ממני להשתתף בערב־ראיונות מר סויים. אמרתי שאני לא מעוניינת. אבל זה לא בתל־אביב, זה באילת — אמרה לי המשכני עת.

לא הבנתי למה אם אני לא מסכימה להשתתף בערב־ראיונות בתל־אביב, אני אסכים להשתתף בערב־ראיונות באילת.

כי תקבלי לילה במלון, ענתה לי המשכני עת.

אם עד היום לא הבנתי למה לישון לילה אחד במלון זה פרס כליכר גדול, זה סימן שמשוה לא בסדר איתי?

כל מי שמתפרנס מכתיבה מכיר את המישך פט הנורא: "תגיד, אתה מוכן לקרוא את הספר של הבן־דוד של השכן של חמותי, ולהגיד מה אתה חושב עליו?"

בערך ככה הגיע אלי הספר המורה גרופמן. של עורך־הדין אוריה באר.

אז בלילה, אחרי שגמרתי את כל העיתור, ניס, לקחתי את הספר ביד, כדי להציץ בו. התחלתי וגמרתי את הספר עוד באותו הלילה. ספר של סיפורים קצרים, כמו שפעם היו מספרים. סיפורים עם התחלה ועם אמצע ועם סוף. כתיבה שוטפת, ישירה, כמעט יומית. רמויות הגיבורים הן כאלה, שאינה יכול לפגוש היום במכולת שלך ובתור לאור טובוס ובא לך להכיר אותן וללכת איתן כיברת־דרך. ואכן, סיפורים קצרים על החיים, על אנשים ועל תקופות, על שמחות ועל כאב ועל אהבות ושנאות.

תענוג להיזכר שיש עוד אנשים שכותבים ככה.

המורה גרופמן מאת אוריה באר, הוצאת תמוז. אני ממליצה.

בשבת נוקתי למיספר־טלפון של מישוה שגר בהרצליה. ספר־הטלפון של הרצליה לא נמצא ביד, ולכן חייגתי למודיעין 14. במשך רבע שעה אמרו לי שכל העמדות תפוסות, המתן ותיענה לפי התור, ואחר כך פשוט נתק הקשר. שוב חייגתי, שוב דיבר אלי התקליט 15 פעם ושוב נותקתי. אחרי הפעם התשיעית נזכרתי שיש שביטה בבוק, ובמקום לשים תקליט, שיאמר שיש שביטה, הם קורם כל מוציאים לך את הנשמה.

מייד יצאתי למירפסת וקראתי בקול לשכני, שגר דירה מתחתיו וככה זה אצלנו בשכונה, קוראים זה לזה מהמירפסות), שאלתי אותו אם במיקרה יש לו ספר־טלפון של הרצליה. השכן אמר שאין לו, אבל הסביר לי שרק בוק תל־אביב בשביטה, ולכן כדאי לי לטלפן ל־14 בירושלים, כלומר 02-14, וקובו לוודאי ששם יענו לי.

צילצלתי, נעניתי וקיבלתי מירושלים את מיספר־הטלפון המבוקש בהרצליה. אז הראש היהודי זה לא משהו מיוחד?

פוליטיקה

לפני שבועות אחרים פנה אלי יעקב אגמון וביקש ממני להשתתף בתוכנית־הרדיו מה לעשווח — שלום כקול־השלום. אגמון הסי כיר לי שכל זמן שאיני נמצא בבית־הסוהר חשוב להפגין נוכחות בתחנה ולנסות לעניין את המאזינים.

הסכמתי, ומאז, ככל יום שני בשבוע, אני יושבת כאולפן קול השלום ומדברת עם מאזינים.